

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν εβδομάδα — μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει μόνο.
Πενθρομὴ μὲς ὅτῃν Ἑλλάδα — δραχμαὶς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γὰρ τὰ ἕξ μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.

Εἰκοσιπέντε τοῦ Ἰουνίου,
φούρια τοῦ κάθε ὑποψηφίου.

Χίλια δυνάμει οὐδοθνήτα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀρχαῖα.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὸν κρατῆς, — ἕγινες συνδρομητῆς.
Ἐνα φύλλο μὲ πεντάρα, — δύο φύλλα μὲ δεκάρα.

Δεκατέσσερα μετροῦμε
καὶ ἄρα κοπανοῦμε.

Μία ἐπίσκεψις ὅτῃ μυστικά — μὲς ὅτῃν Δημάρχων τάρχονικα.

Κι' ἐμεῖς εἰς τῶν δημάρχων μας τάρχονικα ἄς πᾶμε
νὰ μάθουμε τί γίνεται, νὰ πηροῦμε καὶ νὰ φᾶμε.
Εἰς κίνησιν τὸ ἔθνος μας καὶ εἰς πολέμους εἶναι,
κινεῖται καὶ ὁ Πειραιεύς, κινεῖνται κι' αἱ Ἀθῆναι
καὶ οἱ μικροὶ μὲ τοὺς τρανοὺς τσουγκρίζουν τὸ ποτήρι...
ὥσ᾽ αν κι' αὐτὸ καλλίτερο δὲν εἶναι πανηγύρι.

Καὶ ὅσοι ἔχουνε δουλειά κι' ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχουν
νύκτια καὶ μέρα βιαστικοὶ εἰς τοὺς Δημάρχους τρέχουν.
Δὲν ξέρεις ποῦ ἐπίσκεψι νὰ κάμης πρώτα πρώτα,
παντοῦ ὑπάρχει κίνησις, παντοῦ ἀνάβουν φῶτα
καὶ ὅτῃ σαλόνι τοῦ Μελά καὶ μὲς ὅτῃ Μενιδιάτη
θὰ εὖρης καλοπέρασι καὶ τούρκικο ῥαχάτι.

Βλέπεις αὐτὸν τὸν κύριον μὲ κοῦκο καὶ τσαρούχι;
πῶ! πῶ! ὑπερηφάνεια καὶ σοβαρὸ ποῦ σοῦχει!
Δὲν ξέρει ποῦ τὴν ᾠρα τοῦ ὁ φίλος νὰ περάσῃ
καὶ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Μελά πηγαίνει νὰ ξεσκάσῃ.
ποῦ λές καὶ προσκλητήριο γιὰ μπάλο τοῦχουν στείλει
καὶ ὁ ἀντάμης κι' ὁ Μελάς γινῆκαν πρώτοι φίλοι.

Ἐ! ἄς γυρίσουμε κι' ἐμεῖς ὅτῃν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
καὶ πρώτα μὲς ὅτῃ Σούτσου μας ἄς μᾶν τὸ περιβόλι.
Ἀπὸ τὰ δέντρα κρέμονται λογιῆς λογιῆς φανάρια,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ λεβέντικα γλεντοῦνε παλληκάρια,
πέρνει καὶ δίνει τὸ ψωμί καὶ τὸ τουλουμοτύρι
καὶ ὥς ὅτῃν πάτο μονομιὰ ἀδειάζει τὸ ποτήρι.

Ὅλο τσουμποῦσι καὶ φωνὴ καὶ ὄλο πίνε κέρνα,
θαρρεῖς πῶς εἶσαι σὲ καμμιὰ ψυριώτικη ταβερνά.
Τι μοῦτρα πᾶνε κι' ἔρχονται καὶ τί καλὰ βλαμάκια,
τί φουσανέλλαις φουντωταῖς καὶ τί κοντὰ βρακάκια!
Καὶ σὺ μὲς ὅτῃ ἀνακάτωμα καὶ ὅτῃ βοή τὸ χάνεις,
ὥσ᾽ αν τὸν χάχα στέκεσαι καὶ τὸ σταυρό σου κάνεις,

Κι' ὁ Δημητράκης τριγυρνᾷ μὲ μαύρη ῥεδιγκότα
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μοιράζει σαλτσιώτα.
Φιλεῖ τὸν ἕναν ἀπ' ἐδῶ, ἐκεῖ μὲ ἄλλον πίνει,
ἐδῶ μιλεῖ κρυφὰ κρυφὰ, ἐκεῖ τὸ χέρι δίνει,
γιὰ ὅλους κατακόβεται καὶ κοπλιμέντα κάνει
κι' αὐτὸς πῶς εἶναι πρίγκηπας γιὰ μιὰ στιγμὴ ξεχάνει.

Κι' ἀκοῦς προπόσεις, σχέδια καὶ φέρε μας τὰ ἴδια
καὶ βλέπεις νὰ σουφρώνουνε τῆς λεβεντιάς τὰ φρύδια.
'Στὸνα μπουνκάλι ἔρχεται καὶ δεύτερο καὶ τρίτο
καὶ ἀρχινᾷ ὁ ἀμανὲς καὶ ἀρχινᾷ τὸ ζήτω
καὶ νά! μὲ τὸ ψωμότυρο προσφέρουν καὶ σαλάμι
κι' ἀνοίγει πάλ' ἡ ὄρεξις τοῦ καθενὸς ἀντάμη.

Βλέπω κι' ἐγὼ τοὺς προσφιλεῖς δημότας 'στὴν ἀράδα
νὰ τρῶν μὲ τόση ὄρεξι ἐκεῖ 'στὴν πρασινάδα
καὶ νοιόθαι ἄμετρη χαρὰ γιὰ τούτους ἡ ψυχὴ μου
καὶ μὲς' στὸ νοῦ μου τραγουδῶ τὸ Λιγερὸν σπαθί-
[μ ο υ .

Μὰ σὺ νὰ παρακάθισα νομίζω ἐδῶ πέρα
κι' αἷς πᾶμε τώρα καὶ ἄλλοῦ ν' ἀλλάξουμε ἀέρα.

Καὶ τότε φεύγω ἀπ' ἐκεῖ καὶ 'στοῦ Μελαῖ πηγαίνω
καὶ μὲ λεφτοῦσι δυνατὸ τῆς σκάλας ἀνεβαίνω.
Κι' ἐδῶ φωνὴ καὶ σύγχυσις κι' ἐδῶ πικρὸ ἀσκέρι
κι' ἐδῶ καθέννας τὸν Μελαῖ γιὰ Δήμαρχο συγχαίρει
καὶ ὅλο πᾶνε κι' ἔρχονται ἐλεύθεροι πολῖται,
μὰ κάπου κάπου φαίνονται καὶ κάμποσοι μεσίται.

'Απὸ παντοῦ καπνίζουνε μὲ τόσο θερμὰ κλῆκι,
ἓνας ῥεμβάζει ἀπ' ἐδῶ μὲ μιὰ βιβλιοθήκη,
ἄλλος θαυμάζει ἀπ' ἐκεῖ μιὰ ὡμορφὴ εἰκόνα
κι' ἐκεῖνος μόνος τοῦ 'μιλεῖ σὲ κουννητὴ πολτρώνα.
'Αλλὰ ξαπλόνομαι κι' ἐγὼ μὲ σοβαρὸ μεγάλο
κι' ἀκούω κάποιον κουβαρντᾶ νὰ λέη σ' ἓναν ἄλλο.

—Τι νὸ σοῦ πῶ, βρε ἀδελφέ, ἀπ' τὸ πρωὶ φουμάρω
κι' ὅλο λιγούραις μοῦρχονται ἀπ' τὸ πολὺ τσιγάρο.
Τι διάλοιοι κοτσὰμ Μελαῖς κι' οὔτε καφὲ δὲν βγάζει,..
ἐδῶ κανέννας, ἀδελφέ, μὲ τὸ στανεῖο νυστάζει.
Πρέπει, θαρρῶ, νὰ δροσισθῇ καὶ τὸ λαρύγγι 'λίγο,
ἂν πάη ἔτσι ἡ δουλειά, γιὰ σίγδουρα θὰ φύγω.

—Δὲν ἔχουμε ἀπαίτησι νὰ κάνη γκιουβετσάδες!
τουλάχιστον νὰ πίνουμε πέντ' ἔξη βυσινάδες!
Καὶ τοῦ Νταλέκου μας ἂν πᾶς θὰ πηῖς καμπόσαις μπύραις
ὄχι ἐδῶ, ποῦ ὁ Μελαῖς ἀστράφει ἀπὸ λίραις!
'Εγὼ ἂν ἤμουν σάν κι' αὐτὸν τὸν κόσμον θὰ χαλοῦσα
καὶ θάχα μὲς 'στὸ σπῆτι μου ἀθάνατα τσουμποῦσα.

—Καὶ ἔπειτα τί νὰ σοῦ πῶ!... μὲ τὸν καπνὸ βραχνιάζεις
κι' οὔτε σοῦ μένει δύναμις καὶ Ζήτω νὰ φωνάζῃς
ἐνῶ σάν φᾶς καὶ πηῖς καλὰ, εὐθὺς κοιράγιο πέρνεις
καὶ κάνεις διαδήλωσι καὶ δέρνεσαι καὶ δέρνεις.
Ναί, δὲν σοῦ λέω, ὁ Μελαῖς γιὰ Δήμαρχος ἀξίζει,
μὰ πρέπει δὲ καὶ τὸ λαιμὸ λιγάκι νὰ δροσίζῃ.

Χαιρέτησα καὶ τοῦ Μελαῖ τὸ λουλουδάτο σπῆτι
καὶ ἀπ' ἐκεῖ μονάχος μου τραβῶ 'στοῦ Φρεαρίτη.
'Εδῶ ἀντάρα δὲν ἀκοῦς, οὔτε φωναῖς καὶ γέλοια,
οὔτε μεζέδες θὲ νὰ 'βρῇς, οὔτε κρασιοῦ βαρέλεια,
ἀλλ' οὔτε μπόλικο καπνὸ κι' Εὐρώπης τσιγαρέτα,
ἐδῶ εἶν' ὅλα ἥσυχια, ὅλα ἀπλᾶ καὶ σκέτα.

Τι ἀγαπᾶτε, κύριε; ἓνα γκαρσὸν φωνάζει
κι' ἀπὸ τὰ νύχια 'στὴν κορφὴ σὰν χάχας μὲ κυττάζει.
'Ακοῦς ἐκεῖ τὴν ἀγαπῶ!.. ἐδῶ 'στοῦ Φρεαρίτη
καὶ τὰ γκαρσὸν φαίνεται βαστοῦν 'ψηλὰ τὴ μύτη.
'Αφίνω τὸ καππέλο μου καὶ μόλις μέσα μπαίνω,
μ' ἐφάνη πῶς μοιρολογοῦν κανένα πεθαμμένο.

Καμπόσοι λογιώτατοι δασκάλοι 'στὴν ἀράδα
'μιλοῦνε γιὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γιὰ τὴν Ἰλιάδα
καὶ κάποιοι νοικοκύρηδες μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα
ἀκοῦνε τὴ συζήτησι καὶ χαίρουν γιὰ τὸ κόμμα.
Μὰ νὰ καὶ ὁ Ζυγομαλᾶς!... 'μιλεῖ κι' ἐνθουσιάζει
καὶ πρῶτο πρῶτο Δήμαρχο τὸν Φρεαρίτη 'βγάζει.

Κι' ἐπῆγα 'στοῦ Καλλιφρονᾶ... θερμὸς τρώντι νέος
κι' εἰς σκέψεις καὶ φρονήματα πολιτικὰ γενναῖος.
Κι' ἐδῶ 'μιλοῦσαν κάμποσοι περὶ διὰ γραμμάτων,
περὶ φωτὸς ἡλεκτρικοῦ, ἀέρων καὶ ὑδάτων
κι' ἐδῶ γιὰ Ψήφους κι' ἐκλογαῖς δὲν ἔχουν καρδιοκτύπη
κι' ἐδῶ μεζὲ δὲν ἔφαγα κι' ἐδῶ κρασί δὲν ἤπια.

Κι' εὐθὺς γιὰ τὸν Νταλέκο μας τὸ φύσημά μου πῆρα,
μ' ἐδέχθη μὲ συγκίνησι, μ' ἐκέρασε καὶ μπύρα.
Κρυφὰ κρυφὰ τὰ εἶπαμε κι' οἱ δύο μας παρέα
καὶ σχέδια μ' ἀνέπτυξε πρωτάκουστα κι' ὥραϊα
κι' ἀπ' ἔξω μούπε σάν νερὸ τὸ πρόγραμμα τοῦ ὅλο
κι' αὐτὸς εἰς τὰ Δημοαρχικὰ λαμπρὸ θὰ παίξῃ ῥόλο.

Καὶ τέλος τὸν Κοὺμπάκιμας ἐτράβηξα νὰ εἶδῃ,
ἂν καὶ δὲν εἶχα τὴν τιμὴν ὡς τώρα νὰ τὸν ξεύρω
ἀλλὰ μοῦ εἶπαν πῶς αὐτὸς δὲν δέχεται ἐπισκέψεις
καὶ μόνον σ' ἓναν καφωφενὲ 'μπορεῖς νὰ τὸν γυρέψῃς.
'Επῆγα, τὸν ἀντάμωσα, ἐκάθισα κοντὰ του
κι' ἀκούστε νὰ σᾶς εἰπῶ τὰ θεῖα σχέδιά του.

Καὶ μὲς 'στὰ οὐρητήρια τσιγγέλια θὰ μᾶς φέρῃ
καὶ ὁποιος μπαίνει μὲς' σ' αὐτὰ μὲ ψούνια εἰς τὸ χέρι,
νὰ 'βρίσκῃ μέρος μιὰ στιγμὴ τὰ ψούνια νὰ κρεμάσῃ.
ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ μὲ γυαλιὰ τοὺς δρόμους θὰ σκεπάσῃ,
γιατὶ πιστεύει πῶς μ' αὐτὴ τὴ μέθοδός του μόνῃ
'μπορεῖ νὰ λείψῃ ἀπ' ἐδῶ ἡ λάσπη καὶ ἡ σκόνῃ.

Εἰς ὅλαις τῆς Πλατείας μας καθρέφτες θὲ νὰ στήσῃ
γιὰ τὰς κομπᾶς κυρίας μας, καθὼς καὶ 'στὸ Παρίσι
κι' ἂν κάποιος 'στὸν περίπατο χαλάσῃ ἢ χωρίστρα,
νὰ μὴν πηγαίνει σπῆτι τῆς ἢ σὲ καμμιὰ μοδίστρα,
ἀλλὰ καθρέφτη πρόχειρο νὰ 'βρίσκῃ ἐμπροστά της
καὶ μ' ὅλη της τὴν ἀνεσι νὰ πλέκῃ τὰ μαλλιά της.

Θὰ ἐμποδίσῃ καὶ ἀτμούς κι' ἱπποσιδηροδρόμους
καὶ τὰ Τραμβάθια περνοῦν ἀπὸ τὰς ὑπονόμους
κι' ἀκόμη σιδηρόδρομο τρομακτικὸ θὰ κάνῃ,
ποῦ ὡς ἀπάνω' στοῦ Τρελλοῦ τὴν κορυφὴν θὰ φθάνῃ.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα πράγματα καὶ ἀκουσα καὶ εἶδα
καὶ πάλι ἐμακάρισα τὴν κλασικὴν πατρίδα.

Τῶν Δημάρχων μας οἱ τύποι!
μόν' ὁ Φρεαρίτης λείπει.

Μὰ κι' αὐτὸς μᾶς εἶπε κι' ἄλλοι
πῶς δὲν ἔχει κἀντὺρο βγάλει.

